

Komuna kot samoupravna skupnost občanov

V želji, da bi se čim temeljiteje pripravili na VI. kongres Socialistične zveze delovnega ljudstva Slovenije, je bil sklican v Ilirski Bistrici dne 17. februarja 1966 širši posvet samouprave delovnih organizacij, družbenih služb, občinskih organov, družbeno političnih organizacij in občinskega zbora delovnih skupnosti skupščine Ilirska Bistrica.

Predsednik občinske skupščine, ing. Ivan Kukovec, je podal oceno družbeno ekonomskega življenja v komuni ter nakazal pozitivne ter negativne tendence razvoja in spremenjeno vlogo občinske skupščine, ki vse bolj postaja mobilizator in usklajevalec raznih interesov v komuni in v delovnih organizacijah; ti postajajo vedno bolj nosilci enostavne in razširjene reprodukcije. Odslej bo vedno manj družbenih potreb kritih neposredno iz proračuna in so zato nujni dogovori z delovnimi kolektivi, z občani ter z njihovimi organi samouprave, kako in s kakšnimi sredstvi urejevati življenjska vprašanja v komuni. Širša razprava je izoblikovala stališče, da je treba v pripravah srednjeročnih in dolgoročnih programov razvoja dosledneje uveljaviti neposredno odločanje proizvajalcev in občanov, povečati zavzetost in aktivnost delovnih organizacij pri reševanju skupnih problemov ter zmanjševati vpliv in odločanje neformalnih grup in ožjih skupin.

Povezovanje gospodarskega in negospodarskega področja zahteva dosledno uveljavljanje neposrednega odločanja vseh, bodisi v delovnih organizacijah, bodisi v krajevnih skupnostih, ker le neposreden dogovor bo zagotovil uspešno reševanje splošnih vprašanj.

Poziv za pomoč Indiji

Občinski odbor RK Ilirska Bistrica poziva prebivalstvo, delovne organizacije, zavode in ustanove na področju občine, naj se pridružijo akciji za pomoč indijskemu ljudstvu, ki so ga težke elementarne nesreče hudo prizadele. Zaradi hude suše, ki je zmanjšala letni pridelek za več kot polovico, je ogroženih z lakoto na milijone prebivalcev.

Naj vsakdo od nas izrazi svojo solidarnost, simpatije in humanost s tem, da materialno poma-

SNEŽNIK

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE ILIRSKA BISTRICA

LETO V. ŠT. 3

MAREC 1966

CENA 0,50 N din

Poština plačana v gotovini

Pogled nazaj in naprej

Novi gospodarski položaj je brez dvoma poglobil zanimanje občanov za vsa ekonomska vprašanja, bodisi da je njihov položaj posredno ali neposredno odvisen od uspešnega reševanja zapletene situacije. Naprosili smo nekaj naših delovnih organizacij, da nam odgovorijo na spodnja vprašanja in predstavniki podjetij so se ljubeznivo odzvali vabilu. Odgovore za svoja podjetja so posredovali tovariši: Tone Gustinčič, Ivan Vadnjal, Franc Munih, Ivan Šuštar, Stane Logar in Franc Škrlič.

1. Pred nekaj dnevi so bili dokončno poznani poslovni rezultati za lansko leto. Kaj kažejo vaši zaključni računi?

KOMUNALNO PODJ.: Program za leto 1965 je v celoti realiziran. Plan v višini 280 milijonov je bil presežen za 8 milijonov dinarjev. Čisti dobiček v višini 50 milijonov dinarjev je delavski svet gospodarno razdelil v investicijski sklad skupne porabe, ki je namenjen za stanovanja delavcev.

LESONIT: Napori kolektiva so prinesli presežek plana, čeprav so se surovine zvišale za 20 %, domače prodajne cene so pa za 30 % nižje od povprečnih prodajnih cen na evropskem tržišču. Situacijo smo reševali s hitrim ukrepanjem: varčevanje, večja produktivnost in novi proizvodi. Manjkajo nam sredstva za enostavno in razširjeno reprodukcijo.

OSNOVNA ŠOLA: Sami ne ustvarjamo sredstev — naše potrebe krije v celoti občinski sklad za šolstvo. Mi lahko le smotno gospodarimo s sredstvi, kar smo po naši presoji dobro izvedli. Za materialne izdatke smo potrošili maksimalno vsoto — nad 20 % vseh sredstev, poleg tega pa smo še sami izdelali vrsto učil in tako prihranili nove zneske. V skladih smo pustili nad 3 milijone din.

ga in prispeva svoj delež prizadetim v njihovih težavah in trpljenju.

Svoje prispevke oddajte na zbirnih mestih v delovnih kolektivih, ustanovah in vaseh pri organizacijah RK, kjer so te določene ali pa direktno nakažite na žiro račun GO RK Slovenije št. 505-746-2-75 JRK, sklad za pomoč Indiji. Akcija traja do 15. aprila 1966.

Občinski odbor RK
Ilirska Bistrica

TOK: Proizvodni in finančni plan sta bila presežena v kljub nekaterim težavam (reorganizacije KIK, zakasnitev v gradnji obrata citronske kisline). Uvedli smo 42 urni tednik, funkcionalnost obratnih sredstev pa se je dvignila za 23 %. Proizvodnja je porasla za 43 %, rentabilnost za 47 %. Skladom smo odvedli 35 % čistega dohodka (lani 23 %).

TOPOL: Celotni dohodek je napram 1964 letu porasel za 11 %, neto produkt pa za 12 %, čisti dohodek za 12 %, osebni dohodki za 4 % in skladi za 50 %. Težave: obrat Trnovo ni zaradi pomanjkanja surovin obratoval 49 dni, furnirski obrat je bil 2 meseca brez sekalnega stroja.

TRANSPORT: Rezultati preteklega leta so potrdili pravilnost politike delovnega kolektiva, ki se je preusmeril na cisternski prevoz. Bruto produkt se je povečal v primerjavi z letom 1964 za 67 %, neto za 153 %, dohodek se je povečal za 202 %, bruto osebni za 80 %, sklad pa za 139,6 %! Povprečno odpade na eno vozilo 102.167 prevoženih kilometrov.

2. Znano je, da so se v letu 1965 povečali življenjski stroški za več kot 35 % v primerjavi z l. 1965. Ali ste v vašem kolektivu dohтели porast življenjskih stroškov?

KOMUNALNO PODJ.: Osebne dohodke smo povečali za 25 %. Težave so nastajale, ker so porasli materialni stroški in cene reprodromateriala, cene storitev pa so ostale skoraj nespremenjene.

LESONIT: Porasta življenjskih stroškov nismo dohтели, pač pa smo se mu približali. Dohodek podjetja je celo padal zaradi vzrokov, ki sem jih že navedel.

OSNOVNA ŠOLA: Ko smo izvedeli proti koncu leta za dokončne postavke v rebalansu občinskega proračuna in sklada za šolstvo, smo zvišali osebne prejeme povprečno za 25 %.

TOK: V drugi polovici leta 1965 so se osebni dohodki povišali za 33 % in to v skladu s povečano proizvodnjo in ekonomičnostjo poslovanja. Povprečni osebni dohodek znaša 66.000 din.

TOPOL: Osebni dohodki na zaposlenega so se dvignili v primerjavi z letom 1964 le za 7 %, ker se je kolektiv spričo potrebnih sredstev za rekonstrukcijo in modernizacijo furnirskega obrata odločil, da se na vsak način povečajo skladi delovne organizacije. Zato tudi tak porast skladov.

TRANSPORT: Povprečni osebni dohodek na podlagi vloženih ur je znašal v letu 1964 61.000 din, v letu 1965 pa 90.000 din, kar predstavlja povečanje za 46 %.

3. Kakšni so obeti za letošnje leto?

KOMUNALNO PODJETJE: V opekarni smo povečali proizvodnjo za 25 %, zmanjšali bomo izgubo vode v glavnih cevovodih Visokega krasa. Z vsemi potrebnimi ukrepi bomo povečali bruto realizacijo za 20 milijonov in bomo lahko v drugem polletju zvišali osebne dohodke za 15 %.

LESONIT: Z osebnimi dohodki se bomo približali republiškem povprečju. Če bomo dvignili produktivnost, znižali stroške, povečali realizacijo in bolje prodajali, bodo sorazmerno rasli tudi osebni dohodki. Precej je odvisno od realizacije razširjene reprodukcije.

OSNOVNA ŠOLA: Če bomo dobili sredstva na podlagi delovnega plana, potem bo naša skrb, da bomo ta plan najbolje izvedli in s tem indirektno vplivali tudi na svoje osebne dohodke.

TOK: Glede surovin smo optimistični. Izvoz je zadovoljiv, težave so nastale le pri mlečni kislini in mleku, ker uvoznik ne more preseči lanske količine. Izdelan je program razvojnega sektorja pri tovarni in pri kemijski fakulteti v Ljubljani. V te namene bomo vložili 2 % čistega dohodka pred delitvijo. Osebni dohodki bodo rasli skladno s produktivnostjo in rentabilnostjo.

TOPOL: Lesna industrija je po stopnji akumulacije in po osebnih dohodkih nekje na dnu lestvice. Izhod vidimo le v modernizaciji tehnologije, zato bomo tja usmerili čim več lastnih sredstev.

Združimo sredstva za razširjeno reprodukcijo!

V domu družbenih organizacij je bil 17. februarja posvet o nekaterih najbolj perečih ekonomskih in družbenih problemih v nadaljnjem uresničevanju gospodarske reforme. Predstavnikom zborā delovnih skupnosti, političnih organizacij in nekaterim republikanskim in zveznim poslancem je prebral referat predsednik občinske skupščine ing. Kukovec. V obsežnem gradivu je nanizal vrsto najaktualnejših problemov s področja gospodarstva in negospodarskih dejavnosti. Govoril je politiki delitve osebnih dohodkov, o ekonomskih enotah, relokaciji, združevanju sredstev za razširjeno reprodukcijo, o stanovanjski izgradnji, o proračunskih dohodkih in izdatkih za tekoče leto, o krajevnih skupnostih, o izobraževanju in štipendiranju, o mladinski organizaciji in njenih problemih in še o nekaterih drugih problemih.

To posvetovanje je bil dober uvod — in tak cilj so si organizatorji tudi postavili — za reše-

vanje nekaterih važnejših skupnih problemov. V naslednjem obdobju bodo nakazana vprašanja podrobneje obravnavali zbori vplivcev in strokovni organi; tako se bodo izoblikovala dokončna stališča, ki bodo dobila svoje mesto v družbenem planu.

V tem sestavku pa nameravamo iz obsežnega gradiva ing. Kukovca opozoriti na izredno pomemben predlog ali poziv za sodelovanje na področju razširjene reprodukcije. Gre za investicijsko politiko, ki je osnova politike razvoja in zaradi tega na sedanji stopnji našega razvoja, ko je po reformi občutiti določeno zmanjševanje tempa naše gospodarske rasti, še posebej pomembno področje.

Tovariš predsednik je navedel, da bo letos za preko eno milijardo starih dinarjev skladov v občini, razdrobljenih po vseh gospodarskih organizacijah.

Ta vsota predstavlja zelo veliko vrednost, ker vemo kaj se da z njo hitro urediti v eni ali dveh

gospodarskih organizacijah. Po drugi strani pa vemo, kaj bo lahko ustvaril posameznik samo z lastnimi sredstvi. Zelo pomembno je spoznavanje, da bomo v bodoče gospodarili le z lastnimi sredstvi, kar pomeni, da so pričakovanja posameznih delovnih organizacij za najetje novih kreditov — kot to razberemo iz njihovih programov — neupravičena. Delovnim organizacijam primanjkuje za izvedbo njihovih investicijskih programov praviloma dvakrat — do petkrat toliko sredstev, kot jih je možno pričakovati letno v svojih skladih. Tako prihajamo v kaj čudno nasprotje. Sredstev imamo sorazmerno veliko, če jih seštejemo po letih skupaj. V 5 — 10 letih smo sposobni z lastnimi sredstvi uresničiti skoraj vsesvoje sedanje načrte, začetni pa trenutno ne more nihče prej kot zadnje leto, ko se mu bodo zbrala vsa potrebna sredstva.

Predlog so načelno podprli tako predstavniki skladov gospodarskih kot predstavniki družbeno-političnih organizacij. Ostaja pa odprto vprašanje: ali bodo strokovne službe gospodarskih organizacij in občinske skupščine, ki naj bi izdelale konkretne

predloge, sposobne pripraviti tak predlog, da bi bil sprejemljiv za vse gospodarske organizacije, ki bi s sredstvi sodelovali? Ali če to vprašanje nekoliko spremenimo: ali bodo samoupravni organi in delovni kolektivi pripravljeno odreči se delu sredstev za razširjeno reprodukcijo v korist drugih kolektivov in pod kakšnimi pogoji bi to storili?

Pri konkretizaciji te zamisli se verjetno ne bomo mogli opirati na solidarnost in zavest proizvajalcev, ker je jasno, da se zaradi lepo postavljenih besed kolektivi ne bodo odrekli sredstev. To bi pomenilo, da bodo kolektivi pripravljeno združevati sredstva le pod pogojem, da bodo ta varno naložena in da jim bodo prinašala vsaj toliko, kolikor sredstva, naložena v banki, če ne še več.

Predlog o sodelovanju pri razširjeni reprodukciji je prišel v času, ko delovnim organizacijam obstajata okoli dve tretjini ustvarjenega dohodka in v času, ko naš bančni sistem še ni do kraja sposoben izvesti koncentracijo in prelivanje sredstev, kar je na sedanji stopnji razvoja našega gospodarstva nujno potrebno.

K. S.

Visoka priznanja zaslužnim občanom

V soboto, 26. februarja 1966, je bila v Domu družbenih organizacij redka in pomembna slovesnost. Predsednik republike je z odlokot št. 160 odlikoval 28 zaslužnih občanov, ki že vrsto let vsak na svojem delovnem mestu vzorno izpolnjujejo dolžnost, ki jim jo je poverila skupnost. Iskreno jim čestitamo in jim želimo še mnogo uspehov!

V nadaljnjem navajamo odlikovanja in odlikovance:

RED BRATSTVA IN ENOTNOSTI S SREBRNIM VENCEM je prejel tovariš Kuret Albin.

RED ZASLUGE ZA NAROD S SREBRNO ZVEZDO so prejeli tovariši: Gruden Peter, Lavrenčič Miroslava in Perko Pavlina.

Odlikovanci pred Domom družbenih organizacij

RED DELA S SREBRNIM VENCEM so prejeli: Butinar Ivan, Dujmović Matija, Fatur Franciška, Kirn Anton, Kirn Josip, Kranjc Karel, Logar Stane, Munih Franc, Oblak roj. Kragelj Marija, Primc Dušan, Samsa roj. Kovačič Miroslava, Sedmak Alojz, Šabec Janko, Šajn Josip in Volk Alojz.

MEDALJO ZASLUGE ZA NAROD je prejel Kruh Franc.

MEDALJE DELA so prejeli tovariši: Čandek Jožef, Česnik Franc, Debevc Andrej, Dujc Gabrijela, Dužnik Ludvik, Fatur Franc, Kindler Viljem, Kirn Franc, Knafelc Josip, Kocjančič Franc, Korva Franc, Lenič Marija, Lipec Franc, Logar Cveto, Lovc Tereza, Malovrh Valerija, Mrovlje Lidvina, Puž Aldo, Mršnik Anton, Raktelj Franc, Samsa Franc, Škubonja Dalibor, Štemberher Jože, Tomšič Rajko, Udovič Jože, Ujčić Ivan, Urbančič Jože in Zemljak Vida.

Mladinska konferenca

V nedeljo, 6. februarja, je bila v veliki dvorani Doma družbenih organizacij letna konferenca mladine naše občine. Poleg delegatov so prisostvovali konferenci tudi predstavniki družb in političnih organizacij ter predstavniki občinskih komitejev ZM iz sosednjih občin in člani CK ZMS.

Poleg tega, da je konferenca pokazala vidne uspehe v dosedanjem delu organizacije, je prišla do izraza tudi zdrava kritika slabosti in napak.

Uvodno besedo je povzel predsednik občinskega komiteja, tov. Pavel Surina. Naglasil je, da je mladina v kljub težavam zaradi kadrovske spremembe v občinskem komiteju vendar uspešno opravila mnoge naloge.

Zelo živa diskusija je pokazala nekatere slabosti, npr. premajhno povezavo z organizacijami in društvi, kakor npr. Planinsko društvo, Počitniška zveza, Ljudska tehnika in druge. Tudi povezava med komitejem in vasjo je bila slaba.

Pravilno so bili ocenjeni uspehi pri urejevanju mesta za proslavo prekomorskih brigad je prispevala mladina 6.860 del. ur v vrednosti 2.058.000 starih dinarjev.

Na konferenci je govorilo veliko število delegatov in gostov. Navedli bomo izvlečke iz nekaterih razprav:

Valenčič Vojko, predstavnik tabornikov in ljudske tehnike: »Tudi zasedbo igrišč v športnem parku bi moral nekdo nadzorovati. Tu se zbirajo mladinci, ki niso vključeni v nobeno športno dejavnost in izgubljajo dragoceni čas, kar se odraža tudi v slabem učnem uspehu — pri teh mladincih. Če bi bilo delo športnikov bolj organizirano bi bil ta čas zelo koristen za njihovo rekreacijo«.

Tomo Šajn, sekretar občinskega komiteja ZMS: »Zakaj je naša konferenca tako pozno? Zato, ker

nismo mogli sklicati komiteja. Na seje je povprečno prišlo okrog tretjino članov. Potem ne moremo pričakovati delo v aktivu«.

Marjan Stopar, organizacijski sekretar OK ZKS: »Ena tretjina proizvodnih delavcev v Lesonitu so mladinci. Niti enega ni v samoupravnih organih. Niso ustvarjeni pogoji, da bi mladinci proizvajalci odločali o lastnih vprašanjih, ki jih prinaša gospodarska reforma«.

Žika Grbić je diskutiral o sodelovanju mladine z armado in je dejal: »Zamenjava predavateljev, obnavljanje spominov iz NOB, marši, taborjenja, tekmovanja, tovariški večeri — vse to bi zelo poglobilo delo mladine«.

Profesor Karolin Drago, predstavnik planinskega društva: »Če tudi ste mnogo kritizirali, ni v tem nič slabega, ko ste začeli kimati boste propadli«.

Ing. Ivan Kukovec, predstavnik skupščine občine Ilirska Bistrica: »Ne bi želel, da bi odšli s te konference malodušni, ker smo bili tako kritični, marveč želim, da bi diskusija služila novemu komiteju, da se resneje loti posla«.

V novi OK ZMS so bili izvoljeni: Prosen Anton (predsednik), Grbić Žika (sekretar), Cerjak Dušan, Gvardjančič Anica, Kovačič Ive, Lukanec Danilo, Maslo Katarina, Samsa Milena, Surina Pavel, Šajn Tomo, Tomšič Marija, Žiberna Srečko in Žnidaršič Branka, a v revizijsko komisijo: Mandekič Mirka (predsednik), Benigar Milica in Boštjančič Branko.

Novo skladišče gotovih izdelkov in skladišče surovin v Lesonitu

Obeta se nam pestra turistična dejavnost

Ni čudno, če pišemo o našem turizmu kar zaporedoma v našem časopisu, kajti letni čas se hitro bliža in bi ne bilo prav, da bi nas našel nepripravljene. Najprej bi rad opozoril vse someščane na to, da ima Turistično društvo na razpolago precej sredstev za vse tiste, ki bi se odločili opremiti sobe. Pogoji so verjetno znani že vsem, saj so isti kot lani: 7 odstotna obrestna mera in pogodba s Turističnim društvom s katero se vsak obvezuje, da bo nudil 5 let sobo turistom. Zdi se mi, da so pogoji zelo ugodni.

Kakšne bodo cene nočitev?

Za enkrat iste kot lani. Posebna komisija turističnega društva in drugih zainteresiranih forumov pa bo obiskala vse prijavljene turistične sobe in jih kategorizirala.

Ker so nekateri člani našega Turističnega društva v mesecu januarju obiskali Turistična društva v Tolminu in Bovcu, naj vam povemo, kako imajo urejeno to pri njih.

Ugotovili smo, da je propagandna dejavnost obeh društev mnogo obsejnejša od naše. Tako imajo na primer v Tolminu že cel arhiv posnetkov (barvnih diapozitivov) naravni lepote svojega področja in prirejajo predavanja za turiste in za svoje članstvo.

Vsem, ki ste se že vozili po Tolminskem, je znana čistoča vasi in bogato cvetje. Vse to pa ni slučajno.

Turistično društvo v Bovcu razpisuje vsako leto nagrade za najlepšo okolico hiše, za najboljšo opremljeno sobo in podobno, kar je pri prebivalcih te naše najlepše alpske doline dobilo velik odziv.

V Bovcu imajo tudi avtocamp, ki — kot so nam sami zatrjevali — ni nikoli prazen, razume se, poleti.

Res je, da je Bovec drugo kot naša Bistrica in da je tam razvit stacionirani turizem, vendar bi prav zato, zaradi tranzitnega turizma, pri nas še mnogo bolj potrebovali avtocamp. O tem bomo sicer še razmišljali, kajti res ni tako enostavno dobiti primeren prostor, ki ne sme biti na vlažnem zemljišču, istočasno pa ne sme biti preveč oddaljen od mesta zaradi vode in elektrike.

Da pa bi naše mesto kar se le da uredili in to vsak sam, brez stroškov, bomo letos razpisali nekaj nagrad:

- tri nagrade (150, 100 in 50 N din) za najlepše urejeno okolico hiše,
- tri nagrade (100, 60 in 30 N din) za najlepše okno in balkon v cvetju,
- tri nagrade (100, 60 in 30 N din) za najbolje urejeno turistično sobo.

Nagrade res niso kdo ve kaj, vendar spričo skromnih razpoložljivih sredstev pomenijo lep začetek.

Končno pa sem prepričan, da bodo vsi someščani letos pazili na to, saj bomo imeli kar dve veliki manifestaciji v našem mestu:

- 4. junija odkritje spomenika prekomorcem in
- 4. julija piknik za izseljence.

Uspeh LESONITA nad pričakovanji

Ukrepi gospodarske reforme, priporočila in v zvezi s tem, naloge in sklepi, ki si jih je zadal kolektiv, so rodili uspeh.

Sama gospodarska reforma ni presenetila kolektiva, saj se je na to pripravljala že vse od začetka leta, ker so razne podražitve surovin in plafonirane prodajne cene prisilile kolektiv k resnejšemu razmišljanju o iskanju vseh, še tako majhnih rezerv. Minimalen polletni uspeh je povzročil v kolektivu resno zaskrbljenost, ki je z nastopom gospodarske reforme še porastla.

Prav zato so ukrepi reforme naleteli na plodna tla: sleherni član kolektiva je pričel resneje razmišljati o obsegu proizvodnje, o stroških proizvodnje in o smotrnosti posameznih stroškov.

Že razprava v zvezi s planom za II. polletje je nakazala marsikatero možnost eliminiranja določenih stroškov in racionalnejšega izkoriščanja materialnih dobrin.

Pri iskanju notranjih rezerv pa nismo šli v skrajnosti. Tako nismo videli potreb po dopuščanju delovne sile, pač pa preusmeritev na produktivnejša delovna mesta.

Taka usmerjenost, povezana s splošno štednjo, nam je že v tretjem tromesečju prinesla dobre rezultate predvsem pri znižanju proizvodnih stroškov kljub močnejšemu porastu cen surovinam.

Opogumljen z lanskimi uspehi si je kolektiv takoj v začetku leta postavil precej obsežen plan dela za leto 1966, ki predvideva povečano realizacijo iz lanskih 3,718 milijonov S din na 4 milijarde 295 milijonov S din.

Omeniti moram, da je v tem planu zajet izvoz, ki naj bi se povečal od lanskih 511 milijonov S din na 792 milijonov S din v letu 1966.

Te skromne nagrade pa naj bi bile le vzpodbuda, da bi začeli načrtno urejevati naše precej zanemarjene okolice hiš, vrtov, pločnikov, oken, ki naj bi bili ponos našega mesta.

Poleg tega pa nameravamo s pomočjo tabornikov in mladine urediti našo Suško reber v nedeljsko izletniško točko.

Ali ni škoda, da tak naravni biser tone v pozabo? In kaj bi bilo treba urediti? V glavnem očistiti robidovje in urediti stezice. Morda bi lahko celo postavili kiosk za prodajo osvežujočih pijač.

Če naj dodam še to, da bomo morali letos, zgrda ali zlepa, postaviti po gozdu smerne table, ki

ležijo nekje v Lesonitu, da bi turisti ne tavali po nepotrebnem, da nameravamo izdelati turistično karto našega turističnega področja in avtomobilske nalepnice z bistriškimi grbom, sem vas skoraj seznanil z delom našega društva.

O vsem tem bomo govorili še na občnem zboru Turističnega društva. Že sedaj pa nam je vsem jasno, da brez sodelovanja vseh someščanov teh nalog ne bomo mogli uresničiti, zato vabimo slehernega občana, ki mu je do tega, da bi se naše mesto uveljavilo v turizmu, da me stoji ob strani; aktivno naj se vključi v naša prizadevanja in uspehi bodo logična posledica.

—1—

BOLEČA RESNICA

Ko se zaprejo za teboj težka vrata fakultete, si oddahneš; »Končno je konec izpitov, konec kolokvijev in vaj, konec trepetanja in znojenja pred profesorjevimi vrati — zdaj sem svobodni!«

Tudi tovarna te čaka. Visok, črn dimnik, sivo prebarvane stavbe, ograja in žvižg sirene v soboto opoldne. Plačali so zate tisočake, računali so nate, pripravili so ti delovno mesto, veselijo se te... Ali res? Vratar ni vedel, kje so »vodilni«. Nekajkrat je zavrtel številke na telefonu, potem je skomizgnil z rameni: »Nikogar ne dobim. Pojdite naravnost, potem levo! Morda boste nekoga našli...«

Čemu mi pravi, kam naj grem? Bil sem že tu... Torej prihajam kot tujec!

Veter se zaganja ob zidove. Čudno se počutim in hladno je v hodniku. Čakam. Šipe na oknih so umazane, na tleh so prašne stopinje tistih, ki so bili tu pred menoj. Tajnica razkazuje vrsto belih zob. »Direktorja danes ne bo pred deseto. Če hočete lahko počakate. Vstopite!« Ne vstopim. Tajnice mi niso pri srcu. Ne vem,

zakaj. Nekoč bom sam pri sebi razčistil ta občutek nezaupanja in odpora do tajnic. »Torej, prišli ste!« vzklikne sekretar, ki se pokaže čez pol ure. »Ja, kaj ste končali? No, čestitam! Ja, kam vas bomo pa sedaj dali...? Ah, že vem...« Govori s tisoč medmeti bolj s sabo kot z menoj. Omeni upravni odbor, bodoče sodelavce, direktorja in ostale. Stojim in se spominjam besed svojega dekana: »Naše gospodarstvo čaka na vas in pričakuje vašega sodelovanja. Bodočnost je pred vami. Oboroženi z znanjem ne morete zgrešiti cilja. Prepričan sem, da boste uspeli...« Govor je bil svečan. Potem zdravica in konec. Zvečer smo proslavljali. Dekleta so imele svečane obleke in natopirane frizure. Spominjam se obraza neke kolegice, edinega, ki se ni smejala.

Začelo se je pravzaprav že takoj v začetku. Nihče mi ni ničesar pokazal niti svetoval. Ljubosumno so čuvali svoje izkušnje, svoja mišljenja o tovarni. Napenjal sem mozeg, brskal doma po zapiskih, toda zaman. Tovarna ni predavalnica. Tam ti res dajo osnovne napotke, toda tu je pesem drugačna. Tovarna je specifičen

organizem, ki ga moraš spoznati in dojemati. Lažje gre, če ti nekdo pri tem pomaga. Nič kaj radi me niso videli. Menda vendar ne zaradi moje izobrazbe. Nikdar se mi niti sanjalo ni, da se ljudje lahko tako »grizejo« med seboj, da privoščijo drug drugemu toliko slabega. Kmalu tudi spoznaš, kako se ljudje bojijo za svoje »stolčke«. Včasih je prav smešno... Vendar moram priznati, da so vztrajni. Takšni se mi zdijo, kot dobri bojevniki, ki so na koncu pripravljene uporabiti gole roke.

Začetek je že mimo. Sam sem spoznal svojo tovarno. Sedaj jo tudi imenujem »svojo«. In vzljubil sem jo. Rad imam njen črn dimnik, sivo prebarvane stavbe, sireno v soboto opoldne, predvsem pa preproste, odkrite ljudi ob strojih. Toda razočaranj še ne morem preboleti. Morda je tako tudi bolje. Odgrnil sem zaveso, ki je bila ves čas šolanja spuščena pred mojimi očmi, in za njo odkril golo resnico. Bolečo resnico.

Pravijo, da se tako dogaja še nekaterim v bistriški dolini.

—m—

S prispevki občanov bo opravljeno veliko dela

Na več sestankih, ki jih sklicujejo krajevne organizacije vasi Pregarje je bilo slišati več različnih predlogov, pripomb in želja. Problemov in nalog je veliko, saj je tudi vas Pregarje številčno največja v Brkinih. V vasi imajo osemletko, odkupno postajo, trgovino, pa tudi vino prodajajo. Problemi, o katerih pogosto razpravljajo, se v glavnem nanašajo na urejanje določenih komunalnih in drugih nalog in so pomembni tako za Pregarce kot za širšo družbeno skupnost.

Vas Pregarje je precej oddaljena od središča občine Ilirska Bistrica, vendar pa je do vasi speljana cesta, ki bi z malo boljšim vzdrževanjem lahko služila za promet z motornimi

jih bodo prav tako uporabili za dovoz gradbenega materiala. Usposobili bodo cesto, ki pelje proti Zajelšju, saj si bodo tako skrajšali za več kot polovico razdaljo do Ilirske Bistrice. Dela pri popravilu poti zelo lepo napredujejo, saj se udeležuje prostovoljnega dela po 80 in več delavcev.

Da bi bili stroški dovoza gradbenega materiala čim manjši, je komunalno podjetje iz Ilirske Bistrice organiziralo pripravo kamena nad vasjo Obrovo in s tem skrajšalo pot dovoza za več kot polovico. Komunalno podjetje bo tudi prevažalo material in sploh pomagalo pri delih. Z naporu vaščanov in prispevkom, ki jim ga je dodelil cestni sklad, bodo prav gotovo doseženi zaželeni uspehi in bo ta, za njih

najbolj pereč problem, zadovoljivo rešen.

Po vojni je bila zgrajena nova cesta, ki povezuje Huje in Pregarje z ostalimi prometnimi zvezami, kar je za tam živeče vaščane velika pridobitev in so na to prav vsi skupaj ponosni.

Da bi bila vas Huje še lepša, so se na enem izmed vaških sestankov pogovorili, da si popravijo pot do vasi. Želja se jim je izpolnila, saj so res pridno delali; napeljali so si nad 100 m³ belega kamena, ga razbili in položili po poti ter opravili vsa druga potrebna dela. S popravilom poti je vas zares veliko pridobila in pravijo, da jih ni sram, če jih kdo obiše. Pobuda vaščanov Huj je pohvale vredna, zato želimo, da bi bilo takih še več. T. G.

V Zabičah bodo zgradili vodovod

Na več sestankih so vaščani Zabič razpravljali o težavah zaradi pomanjkanja zdrave pitne vode, zlasti v poletni sušni dobi. V Zabičah sicer obstoja del starega vodovoda, vendar tega izkorišča le manjše število gospodinjstev, ostali pa nimajo zdrave pitne vode.

Za rešitev te pomembne naloge so sklicali poseben sestanek, na katerega so povabili predstavnike občine Ilirska Bistrica in predstavnik podjetja Ilirska Bistrica z namenom, da bi našli skupno rešitev.

Po razpravi so sklenili in se obvezali, da bodo izvršili vsa zemeljska dela s prostovoljno udeležbo vseh vaščanov, cevi in drugi potrebni gradbeni material ter strokovno delovno silo pa naj bi jim prispevalo Komunalno podjetje. Ker gre za precejšnjo vsoto, saj bo cevovod dolg nad 800 m, je delavski svet Komunalnega podjetja o predlogih vaščanov Zabič razpravljal in seveda tudi sprejel sklep, da se dodelijo potrebna finančna sredstva za financiranje vodovoda v Zabičah. Delavski svet je tudi sprejel sklep, da po dograditvi vodovoda prevzame omrežje v svoja osnovna sredstva.

Ta sklep so vaščani Zabič sami predložili, zato je prav gotovo, da ga bodo tudi dosledno izvrševali. Dela so se že začela in bodo zaključena že v tej spomladi. T. G.

Vaščani iz Zabič pri kopanju jarka za vodovod

Dan žena v Koritnicah

Kakor vsako leto, smo tudi letos lepo praznovali naš praznik. Zbrale smo se v šoli, kjer so nam pionirji zaigrali igrico Rdeča kapica, peli in deklamirali.

Nabrali so za nas prve zvončke in okrasili mize, da je bilo razpoloženje bolj praznično — pomladno.

Med odmori smo tudi žene zapele dve pesmi in vsa dvorana je zapela z nami.

Po igri smo imele zakusko, ki so jo dobro pripravili tov. Francka in Ančka. Za njun trud se jima najlepše zahvaljujemo.

Za vedro razpoloženje do pozne ure pa so skrbeli vaški muzikantje. Ob veselih zvokih se je vrtelo staro in mlado.

Lepo je bilo. Tega veselega dneva se bomo spominjale do naslednjega našega praznika.

Antonija Cenčič

Pisma bralcev

SPREHOD PO GUBČEVI CESTI

Prebivalci Gubčeve ceste v Ilirski Bistrici so bili zelo veseli, ko so jim asfaltirali ulico, sedaj pa so razočarani. V tej ulici se nahaja skladišče KZ, pred katerim leži voda v kanalih. Še slabše je pred skladiščem trg. podjetja Ilirija — luže, blato in voda. Imeli bomo v kratkem orkester »rega, rega, kva, kva«. Transport je uredil vhod do delavnice, vendar pa je pustil tudi ta pri tem tem vhodu nekaj vode za domače race. To še ni nič — tovarna TOK pa nam skoraj vsak dan onesnaži ulico z odpadki, ki jih po tej ulici vozi v Globovnik. Ne vpraša se nobeden, ali je ta odpadki zeleno modre barve, ko se na cesti posuši in postane prah, škodljiv ali koristen otrokom, ki tukaj stanujejo in se ob cesti igrajo.

Našo ulico, ki je dolga približno 400 m, osvetljuje samo nekaj slabih električnih luči; k sreči nam daje svetlobo razsvetljeno skladišče Lesonita onkraj železniške proge. Prebivalci Gubčeve ceste

SPOŠTOVANI UREDNIK SNEŽNIKA

Želim poravnati naročnino za leto 1966. Pošiljam ček za 2 kanadska dolarja.

Toplo se zahvaljujem za glasilo, ki ga vsak mesec redno sprejemam in nam res prinese dosti novic iz naših krajev. Imam pa neko vprašanje. Zakaj je odpadla rubrika rojstva, poroke in smrti. Za nas so te novice velikega pomena.

Prijateljski pozdrav vam in vsem članom uredništva, ter obilo uspehov!

Zalka Čehada
Winnipeg 3, Canada

Odgovor uredništva: Na matičnem uradu, kjer smo dobivali prej podatke o rojstvih, porokah in smrtih, pravijo, da notranja uprava teh podatkov ne dovoli objaviti brez pristanka prizadetih državljanov, ker nekateri ljudje ne marajo, da bi se njih ime natisnilo v časopisu. Skušali bomo ustreči vam in še neštetim bralcem tako, da bomo dobili privolitve prizadetih državljanov; upamo, da nam bo uspelo. Prejmite vi in drugi rojaki prav lepe pozdrave in se še kaj oglasite!

Pregarje — največja brkinska vas in Snežnik — dva simbola naše domačije

vozili in tudi za avtobusni promet. Eno od osnovnih vprašanj sta vse-kakor cesta in pitna voda.

Iz vasi Pregarje se vozi na delo v razne kraje dobršno število delavcev in tudi drugih potovanj ni malo. Delavci se vozijo s kamioni in bi bilo prav, da bi se le uredilo avtobusno progo, saj bi služila delavcem in vsem ostalim prebivalcem. Avtobus ne bi služil samo vaščanom iz Pregarij, temveč tudi prebivalcem vasi Gaberka, Rjavč, Huj itd., saj so le-te vse oddaljene od prve avtobusne postaje nad 7 km.

Na enem izmed zadnjih sestankov krajevne skupnosti so vaščani sprejeli sklep o samoprispevku po krajevnem običaju, to je, da se vsi vaščani udeležijo prostovoljnega dela pri urejanju cestišča. Napravili bodo nad 10.000 ur prostovoljnega dela, kar bo vredno nad pol milijona starih dinarjev. Poleg gornjega pa so že zbrali 250.000 dinarjev, ki jih bodo uporabili za dovoz belega kamena, cevi in drugega gradbenega materiala. Cestni sklad in cestna služba pri komunalnem podjetju pa jim je dodelila 250.000 dinarjev, ki

Odkrivajmo in zavarujmo naše starine!

Kdor se oklepa preteklosti, ni rečeno, da je že nazadnjak. Važno je, da hoče ohraniti: ali preživele medčloveške odnose in institucije, ki so iz teh odnosov zrasle ali pa pozitivno dediščino, kulturne stvaritve na vseh področjih človeškega prizadevanja. Ena takih dediščin

bo zgrajen novi prometni in tržni center ob glavni cesti. Toda reka Bistrica s Sušcem in Kovačevcem se bo še penila v starem mestu, morda bo še po sreči ostalo tu in tam ob njih kako vodno kolo, toda ljudje bodo v tem delu mesta še prebivali. Prav zaradi teh ljudi se

Motiv iz Sibirije

je tudi tista materialna kultura, ki se kaže v oblikovanju človekovih bivališč in zgradb nasploh.

Morda bi dejali, da je tovrstne kulture v našem mestu bore malo, ki se ponša z vrsto arhitektonskih spomenikov, toda če sodimo z relativnimi merili, bi našli za naše razmere marsikaj pomembnega, marsikaj takega, česar ne bi mogli in ne bi smeli oceniti kot nevredno starino. Bistrica je v stoletjih rasla in zrasla tja do konca 19. stoletja v skromno urbanistično naselje, za katerega je značilna orientacija vzdolž rečice Bistrice in njenih pritokov, ki oživljajo in naj bi v prihodnosti še bolj oživeli mesto ter ji dali svojstven izraz. V tesno deber postavljeni Gornji kraj Bistrice, imenovan Sibirija, je brez dvoma najstarejše jedro mesta; to misel nam vsiljuje že neposredna bližina nekdanjega gradu na Gradini in pa Valvazorjev podatek o 46 vodnih kolesih ob Bistrici. Težko bi danes rekonstruirali sliko tega dela mesta, kakršno je bilo pred stoletji. Brez dvoma pa do danes ni ta del doživel velikih sprememb.

Hiše so bile morda nadzidane, nekatere dozidane, v 19. stoletju je zraslo nekaj prostornejših meščanskih hiš s stilno usmerjenostjo, industrija je s svojimi objekti in napravami napravila svoje in že smo v današnjem času. Težišče mesta se danes premika iz starega dela k novim objektom. Že zgrajeni stanovanjski bloki in tisti, ki bodo še zgrajeni, dajejo mestu novo podobo. Sibirija je izven dogajanja; žage in mlinci so skoraj umolknil, le trg, kamor se stekajo ulice in uličice, je še živ, toda tudi temu se obetajo slabši časi, ko

moramo zamisliti. Je že tako, vsak stremi k napredku, nihče noče za razvojem zaostajati. Velika okna, balkoni in terase so zelo vabljivi za tiste, ki gledajo v svet še vedno

Stara Bistrica — pogled na Gradin

skozi okna, kakršna so bila v času pradedov. Nemalokrat se zgodi, da začnejo modernizirati častljive slogovno enotne stare stavbe; tako so na Gorenjskem napravili iz nekatere kmečke hiše pravi spaček. Pri nas zaenkrat ni takih primerov, vsaj tako vidnih ne. Utegne se pa kaj takega zgoditi pri nas in zato ne bi bilo odveč, da začnemo misliti na ohranitev naših starin. Seveda ne more vsakdo odločiti, kaj naj se zaščiti in kaj ne. To ni stvar individualnega okusa, temveč spada v področje strokovnjakov, umetnostnih zgodovinarjev in arhitektov. V urbanističnem načrtu za naše mesto je sicer odstavek, ki pravi, da je treba del mesta zaščititi, toda to je le načelna — sicer zelo pomembna — ugotovitev. Slišimo, da namera va Topol graditi nove objekte. Na tesnem prostoru, kjer tovarna stoji, bo šlo težko brez rušenja. Kaj naj se ruši, pa ni vseeno, če hoče-

mo ohraniti nadih starine, ki ga kaže Sibirija. Zdaj je čas, da pokličemo nekaj strokovnjakov, ki bodo dali smernice, kako naj se obravnava ta del našega mesta.

Mogoče bo kdo mnenja, da tiste navlake in podrtije v Sibiriji res ni potrebno zaščititi. Res je, v letih in desetletjih so se hiše ob bistri vodi obdale s tolikimi prizidki, drvarnicami, kurniki, pristreški, plotovi in podobnim, da so vse prej kot zanimive. Veščak pa bo kaj kmalu odkril za to šaro pristno in skladno linijo stare arhitekture in ko bo odstranil vso navlako, bo v malenkostnih konzervatorskih in restavratorskih posegih zaživela pred nami resnična podoba naše stare Bistrice. Potem bo sprenhod ob bistri vodi resničen užitek za domačine in za tujce in kozarec pristne kapljice v lokalu, bo neprimerno bolj teknil, kakor v modernem lokalu, ki diha sicer svetlobo, toda tudi hlad. **M.**

Lep motiv iz Bistrice, če ...

Za razmišljanje

V zadnjem času precej razpravljamo v kolektivih o tem, kako bi delili sredstva v višini 1,5 odstotka, ki nam ostajajo na račun odpravljenih K-15 sindikalnih objav.

Ponekod se že slišijo glasovi, naj bi kolektivi ta sredstva usmerili tja, kjer so najbolj potrebna, kar bi bilo morda marsikje zelo koristno, vendar smo vsi sindikalni delavci proti temu, kajti to so naša sredstva in vsi jih moramo dobiti. Sicer pa zakon pravi, da se morajo namesko porabiti za regresiranje dopustov.

Nekatere naše delovne organizacije so se sicer že odločile, kako bodo ta sredstva delile: vsem enako po 10.000 din in sicer ob odhodu na dopust. Tako menijo v TOK. Kaj pa drugi?

V Lesonitu že dalj časa iščejo pravilnejših rešitev in so se s tem v zvezi posvetovali tudi s komisijo za rekreacijo pri republiškem sindikatu.

KAJ MENI TA?

Kolektivi naj se sami odločijo za rešitev, ki se jim zdi najboljše! Ko razmišljamo o tem, si oglejmo malo поблиže sistem »vsem enako«. Sleherni član kolektiva vlaga v ta sklad oziroma v del tega sklada različno, pač glede na višino osebnih dohodkov.

Ta sredstva v skladu skupne porabe, ki pa so namenska, se tvorijo iz bruto osebnih dohodkov. Kdor ima višje osebne dohodke, prispeva več, kdor pa ima nižje osebne dohodke prispeva manj.

Če gledamo iz čiste ekonomike, bi moral dobiti vsak le toliko, kolikor je vložil. Se pravi, delavec s 50.000 din osebnih dohodkov bi naj na ta način dobil 7.500 din, delavec s 100.000 din pa 15.000. Če bi delili vsem enako, bi bili na škodi sodelavci z višjimi osebnimi dohodki, na boljšem pa sodelavci z nižjimi osebnimi dohodki, kar je delno prav, kajti na ta način rešujejo podjetja oziroma sindikati vprašan je standarda zaposlenih. To je nekako v redu.

Dopusti, oziroma regresiji za dopuste pa so zopet poglavje zase. Tako so v Lesonitu uvedli lani močno regresivno lestvico regresov, po kateri so delavci z nižjimi osebnimi dohodki prispevali le po 400 din na dan za celodnevni penzion, sodelavci z višjimi osebnimi dohodki pa do 3-krat več. Tudi to je prav.

Vendar se sedaj vprašajmo: če je strokovnjak nagrajen za svoje delo z recimo 150 tisoči, delavec pa s 50 tisoči, sta plačana vsak za svoje delo.

Pri odhodu na dopust pa dobita oba enako, se pravi, višje plačani je na račun nižje plačanega dobil manj. V počitniškem domu pa je sodelavec z višjimi osebnimi dohodki moral zopet prispevati 3-krat več. V tem slučaju zgubi, njegov dinar ni enakovreden dinarju delavca z nižjimi prejemki. Se pravi, razmerje je porušeno in zakon ekonomike ne velja.

Pa še en primer: Sodelavec s 50 tisoči je mlad delavec, sodelavec s 150 tisoči pa ima ženo in dva otroka. Prvi sodelavec bi plačal

v počitniškem domu 500 din na dan, drugi pa $2 \times 1200 + 2 \times 1500$. Kdo je na boljšem?

Vsekakor je to le za razmišljanje in bi bili odkloni tako v eno skrajnost kot v drugo nezdрави. Ker pa smo že nčeli to debato, si bežno oglejmo še sistem regresiranja dopustov!

Kolektivi regresirajo dopuste svojih sodelavcev iz sklada skupne porabe. Kdo je ustvaril ta sredstva? Vsi člani kolektiva. Kdo izkorišča ta sredstva? Tisti, ki gredo na dopust. In kdo so to? Po bežnem pregledu ni med njimi prav tistih, zaradi katerih je bila izdelana regresivna lestvica.

In čemu so namenjena ta sredstva? Oddihu, aktivni rekreaciji delavcev. Toda ali je kopanje in počivanje v domu edina rekreacija? Kdo si upa določiti vsakemu posamezniku obliko njegove rekreacije? Kaj izhaja iz tega? Del sredstev za rekreacijo, del reresa bi naj dobil sleherni član kolektiva ne glede na to, kje je na dopustu in če sploh je na »dopustu«. V tem primeru pa je res stvar vsakega posameznega kolektiva, da razmisli o tem, kako in koga bo regresiral, kolikova bo višina regresa in ne nazadnje, kak-

Terasa počitniškega doma Lesonita v Mošeniški Dragi

šna bo politika do lastnega počitniškega doma.

Nazadnje pa še beseda o počitniških domovih. Naša podjetja imajo že toliko počitniških domov, da niso nikoli zasedene vse kapacitete. Ali bine bilo pametno razmisliti o tem, da bi vsaj v občinskem merilu sprejeli isto politiko regresiranja in skupnega koriščenja prostih kapacitet?

Sredstva v višini 1,5 odstotka na račun sindikalnih objav pa so

lahko osnova za tako regresiranje tudi v manjših podjetjih in ustanovah (šole), ki so do sedaj to delo zanemarjali.

V mesecu marcu pričakujemo v zvezi s tem vaših predlogov in mnenj, da bi se lahko končno pogovorili z vsemi podjetji in ustanovami v komuni.

Komisija za oddih in rekreacijo pri občinskem sindikalnem svetu

Tudi tradicija nekaj pomeni

V Ilirski Bistrici je bilo zborovsko petje vedno živahno. V zadnjih letih pa je nastopilo v celotnem delovanju pravo mrtvilo, zato je bila letošnja Prešernova proslava, ki so jo organizirali pevci, prava osvežitev v kulturnem življenju našega mesta. Na tej proslavi so sodelovali tudi recitatorji in solisti, tako da je človeku kar lažje pri srcu, ko upa, da bo ta novi val navdušenja trajal dalj časa.

V pogovoru s pevci sem ugotovil, da so se resno ogreli in pripombe nekaterih občanov, češ da je mladih pevcev malo, niso upravičene, saj je v zboru, ki šteje 44 moških pevcev, ena četrtina mlajših članov. Res je, da imajo tudi težave, ker je skoraj razumljivo, da ne morejo vsi redno hoditi na vaje, vendar meni upravni odbor zbora, da jim bo do pomladi uspelo uresničiti zastavljeni program, ki obsega poleg doma-

čih tudi ruske, črnske duhovne in italijanske pesmi ter Gallusa. Program nastopov?

Prvič so nastopili na proslavi ob dnevu republike, drugič so organizirali Prešernovo proslavo, prav sedaj pa se pripravljajo za sodelovanje na proslavi ob dnevu žena.

Za naprej pa: nastop v Lesonitu ob 20-letnici obratovanja tovarne, sodelovanje na proslavi ob odkritju spomenika za občinski praz-

nik, nastop za dan borca na pikniku za izseljence.

Vmes pa še samostojni koncert v sosednji Hrvatski in verjetno tudi gostovanje onstran meje. Tovariš Lojze Boštjančič, ki uspešno vodi zbor, pa meni: »Prepričan sem v uspeh zbora, le eni so zelo resni, drugi manj, je pač tako kot povsod. Da pa je zbor dober, potrjuje ponudba radia Koper za snemanje že po našem prvem uradnem nastopu.«

Predsednik zbora, tovariš Ivan Penko, pa je potožil o težavah, ki se bodo še pojavile.

»Trenutno je še vse v redu, vendar se bojim, da bomo imeli finančne težave. Dokler sodelujemo le na domačih proslavah, še nekako gre, vendar bo tudi tu nastopil problem, kajti enotne obleke so tudi del uspeha, za te pa bomo rabili denar. Odkod? Saj ravno to je tisto, kar nam daje misliti.«

Poglejmo, kaj misli o tem tajnik zbora, tovariš Jože Žnidaršič.

»Če bomo hoteli uspeti, bomo nujno morali ostati v kompletnem sestavu, kar je sicer mogoče, vendar ne bo šlo brez gostovanj, kajti pevci potrebujejo tudi spremembe občinstva in spremembe odra. Tako bo skoraj nujno stopiti v stik s kulturno prosvetnimi organizacijami v sosednji Hrvatski; če ne prej, na jesen pa bomo morali nujno misliti na gostovanje pri Slovencih onstran meje. To smo pevcem obljubili in ne smemo besede prelomiti.«

Lepe misli in lepi načrti našega moškega zbora! Če naj omenim mimogrede, da je naš zbor razen ajdovskega edini večji in resnejši pevski zbor na Primorskem, bi bilo morda le nujno razmisliti, kako mu zagotoviti vsaj najnujnejša sredstva za uresničitev programa.

Obnovljeni moški pevski zbor je pel na Prešernovi proslavi

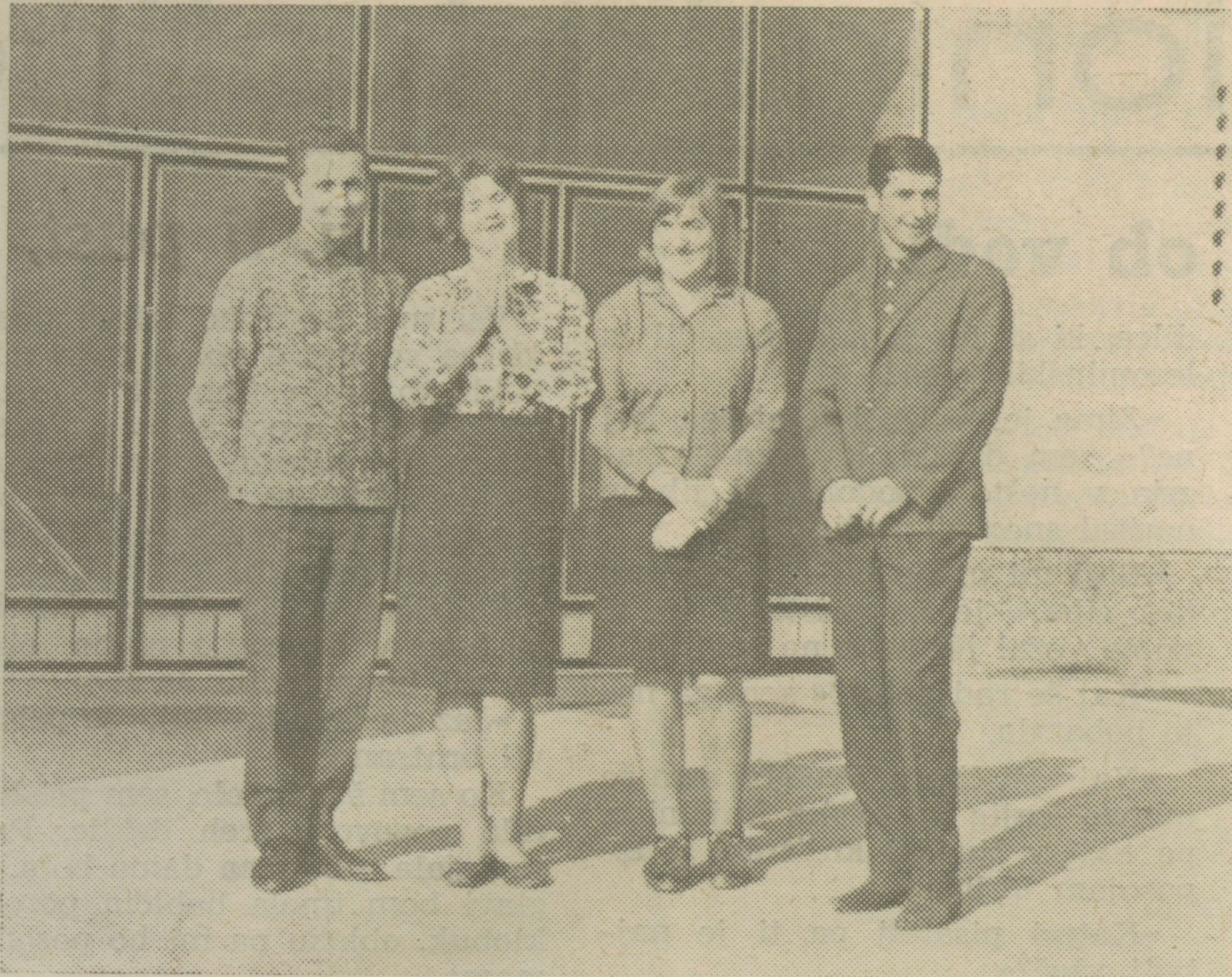
Kako prodajajo kruh v Ilirski Bistrici

Stopimo v naše prodajalne kruha, postanimo za nekaj trenutkov smo opazovalci dogajanja in zapišimo si, kar smo ugotovili. Ob tem pa še malo razmišljajmo!

Danes živimo v času, ko večji del prebivalstva vsakodnevno kupuje pekarniški kruh, ker le redke gospodinje pečejo kruh doma. Zato moramo vsak dan prestopiti prag naše prodajalne kruha z željo, do dobimo svež kruh, da smo čimprej postreženi in da zato tudi pošteno plačamo. Toda na žalost pri nas v Bistrici ne prodajajo kruh po tistih predpisih in normah, ki so bile v ta namen postavljene. Vsak potrošnik gotovo vidi take pomanjkljivosti, toda iz različnih razlogov noče pokazati svoje nejevolje in vse izgleda v najlepšem redu. Na negativne «malenkosti» zato iz dneva v dan mirno pozabljamo. Bistriška prodajalna kruha je tako skromna, tesna in zato neprimerna, da res z veliko težavo služi svojemu namenu. V času konice prodaje, to je od 9 — do 10,30 ure, je v tem majhnem prostoru navadno gneča. To je najbolj primeren čas za opazovanje prodaje, ker je tedaj možno spremljanje tehtanja kruha in tudi kontrolirati izračune prodajalke ali prodajalca.

Prizor poteka takole: prodajalec hiti s tehtanjem kruha, ker bi rad čimprej postregel kupcem, zato se tehtanje spremeni v formalno opravilo, ki ne odigra svoje vloge. Prodajalec ali prodajalka vrže ali položi kruh na tehtnico, mimogrede pogleda na njen kazalec in že v istem trenutku pove znesek, ki naj bi odražal vrednost tiste količine kruha. Redkokdaj se mi je zgodilo, da mi je prodajalec točno izračunal vrednost kruha, temveč je zaračunal le približno 130 din za komad črnega kruha, 200 din za komad belega kruha.

Ko smo pričala tehtanju kruha, lahko ugotovimo, da so posamezni komadi različno težki in da se odstopanje v teži giblje v intervalu od 0—20 dkg. Zato nikakor ni pravilno in pošteno zaračunati potrošniku neko povprečno ceno za komad kruha. Navajam primer: Nekega dne v decembru 1965 sem kupila 2 črna kruha, ki sta skupaj tehtala 1,75 kg, kar je dejansko stalo 245 din. Tovarišica prodajalka (ki je za nekaj dni nadomeščala prodajalca), mi je zaračunala 260 din. Ker sem se že davno dobro naučila poštevanke, sem ji ugovarjala ter vprašala, ali prodajajo v Bistrici kruh po teži ali po komadih. »Ja veste, 1 črn kruh stane povprečno 130 din«, je odgovorila. »Čemu pa potem tehtate?« sem vprašala. Sledil je skomig z rameni, ki naj bi pomenil sledeče: »Ne vem, končno pa je vseeno za tistih par dinarjev«. Zopet sem hotela dopovedati, da ni pravilno izračunala, toda zaman. Šla je preko moje pripombe in ponudila uslugo drugemu kupcu. Bi-

Štirje od osmih

Pomenek na šolskem hodniku

»Med otroki se počutimo dobro, srečni smo,« je povedalo vseh osem bodočih učiteljev, ki so bili na enomesečni praksi na osnovni šoli v Ilirski Bistrici. Prišli so iz koprškega učiteljskega, vsi zasanjani v svojo prihodnost.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

— To so bile moje želje, porojene že v otroški dobi. Čutila sem nagnjenje za delo z mladino in želela sem to doseči.

— Rad delam z mladino. Veselje do poklica sem čutil tudi ob svoji materi učiteljici.

— Rada imam otroke in čutim veselje do pedagoškega dela.

— Privlačeval me je učitelj, prepričevalni nastop in njegova lepa govorica. Seveda takrat še nisem vedel, če sem prav izbral. Sedaj vem, da je bila moja odločitev pravilna.

la sem ogorčena. Nikakor ne za 15 din, ki sem jih morala nepravilno plačati, temveč zaradi osnovnega odnosa prodajalec — kupec, ki je bil v tem primeru vse prej kot pravilen.

S tem je bila potrjena prvotna ugotovitev, da je pri nas v Bistrici (in tudi drugod) tehtanje kruha le formalna operacija, ki omogoča prodajalcu kruha izkoriščanje potrošnikov, na videz sicer zelo malenkostno, v bistvu pa zelo pomembno. Tehtanje kruha smo vendar uvedli ravno zaradi tega, ker je bila prodaja ko komadu za potrošnika nepravilna zaradi precejšnjega odstopanja v teži. Res nihče ne more zahtevati od naših pekov (dokler ne bo ves proces avtomatiziran), da bi natanko stehali testo in spekli enako težke komade kruha. Zato pa lahko zahtevamo od prodajalca, da kruh dejansko tehtajo in pravilno zaračunajo. V bistvu nikomur ni mar, ali dobi 1 dkg premalo kruha, toda gre za osnovni odnos med prodajalcem in potrošnikom, ki mora biti pravičen; gre za vzgojo naših prodajalcev v trgovinah, ki se ne bi smeli več okoriščati na tuj račun.

Kakšen občutek ste imeli, ko ste prvič stopili pred mladino?

— Radost in strah. Teorija ni dovolj, da bi lahko stopili pred učence z zanesljivim in prepričljivim nastopom. Zato so bili prvi koraki dokaj neokretni, pomagali so mi učenci in led je bil prebit. Pritegnili so me in me sprejeli. Teško mi bo ob slovesu.

Kako ocenjujete delo vzgojitelja in učitelja?

— Da je ta poklic važno, naporno in odgovorno delo, mi je osvetlila v pravi luči šele enomesečna praksa. V razredu se srečujem s toliko drobnimi, na videz nepomembnimi stvarmi ki so pa v resnici življenjsko važne. Ničesar se ne sme zanemariti. Pri vsaki učni uri doživim novo spoznanje in ob tem čutim, da obliku-

Do sedaj smo govorili le o dkg kruha ali o nekaj dinarjih in ugotovili, da posamezni potrošnik skoraj ne občuti tako majhnega izkoriščanja. Toda ni vse tako nepomembno, če ugotovimo skupen rezultat takega poslovanja.

Poglejmo si kratek izračun:

Leta 1965 so v Bistrici prodali naslednje količine kruha:

a) beli kruh in pecivo 400.005 kg po 208 din 83.200.000 din.

b) črni kruh 360.000 kg po 140 din 50.400.000 din.

Skupaj 760.000 kg 133.600.000 din.

Vzemimo to količino tudi za leto 1966 po današnjih cenah. Če se torej tovariš(ica) pri vsakem kg prodanega kruha »zmoti« samo za 1 dkg, česar kupec sploh ne opazi, mu ostane konec leta 1.336.000 din viška. To je vsekakor možno in najlažje izvedljivo, ker sem na osnovi lastnih in tujih primerov pri nakupu kruha ugotovila, da ne gre za 1 dkg, ampak navadna več. Ali drugače, v blagajni prodajalnic nastaja pri dnevnem prometu najmanj 3.700 din viška. Kam gre ta denar? Kako je urejeno celotno poslovanje v pekarni? Kje je naša tržna inšpekcija?

jem tudi sebe. Tudi v tem je lepota učiteljskega poklica.

Ali vas čaka še kakšna pomembna naloga pred zaključkom prakse?

— Roditeljski sestanek. Na tega se pripravljamo s prireditvijo za starše.

Vam šola nudi dovolj učnih sredstev?

— Šola razpolaga z mnogimi modernimi učili.

Kako vam pomagajo mentorji?

— Poslušajo nas, nam svetujejo in nas bodrijo, če kdaj ne uspemo.

Kaj bo vaše prvo delo, ko se vrnete v šolske klopi?

— Najprej nas čaka poročilo o opravljeni praksi, nato pa priprava na maturitetno nalogo.

Na kateri šoli bi radi poučevali?

— V Vrbovem.

— V Kuteževem.

— Na Velikem brdu.

— V Idriji.

— Vseeno kje.

— Rada bi študirala naprej — biologija me vleče.

— Na filozofsko univerzo bi rad.

Osem mladih ljudi je stopilo v svet v katerem se oblikuje mladina. Prvi korak je storjen. Toda najtežje se bo začelo takrat, ko bodo jeseni nastopili prvo službeno mesto. Imeli bodo odgovorno delo, ki se meri z najzahtevnejšimi merili.

ČESTITKA

Tov. Ljudevitu NOJMANU, predsedniku Foto-kino kluba ob njegovem visokem življenjskem jubileju, iskreno čestitajo in želijo obilo zdravja ter osebne sreče.

FOTO-KINO amaterji
Ilirska Bistrica

To pa še ni vse. Poklicati bi morali tudi sanitarno inšpekcijo, ker v naših prodajalnah čistoča kruha ni na potrebni višini. V nekaterih drugih mestih uporabljajo prodajalci kruha najlonske vrečice, s katerimi prejema kruh, kar je vsaj na videz bolj higiensko. Poleg tega imajo posebej blagajničarko, da umazani denar ne pride v stik s kruhom. Pri nas ni niti enega niti drugega. Morda trenutno za uvedbo blagajne res še ni pogojev, toda na to bi morali misliti. Nekaj časa smo se zavzemali za blagajno v mesnicah, zato da bi dobili čisto meso. Mesa pa vendar nihče ne poje v surovem stanju. Kruh pa pojemo takšnega, kakršnega smo kupili. Menim, da bi morali vsi v našem mestu v tem več razmišljati in bolj urediti prodajo kruha in ne vse skupaj prepustiti pekarni sami, ki dela zgolj po računu na bazi čim manjših stroškov.

Ni dovolj, da ostanemo samo pri tej ugotovitvi, temveč je potrebno ukrepati v pozitivni smeri in nastopiti skupno, ker posameznik tudi s tisočimi pripombami ne bo dosegel ničesar.

Anica

pionirski kotiček

Pogovor ob vodi

Tistega popoldneva sem se namenila na sprehod ob Bistrici. Ustavila sem se pri zadnjem kamnu, kjer perice perejo in se zagledala v arkade, izpod katerih vre voda. Zmotil me je Rubeša

Avtor pesmi o pomladi in zimi

Rado, učenec V. razreda, ki je tik ob vodi delal kočjo iz snega.

»Se greš Eskime?« sem ga vprašala.

»E, nič ne bo, sneg je premehak,« je odvrnil in si že natikal

dilce, ki si jih je sam naredil iz lesominskih plošč.

»Zima je najlepši letni čas, kaj ne?« sem dejala, ko sem se zazrla v neštete podobe, ki jih je narisal sneg ob vodi.

»Bolj mi ugaja poletje; plavam kot riba,« je še pristavil in si vneto vezal jermene na čevljih.

»Kaj še rad delaš?« sem ga nato pobarala.

»Najrajši čitam. Prečital sem že mnogo knjig iz šolske knjižnice, pa tudi v ljudski knjižnici si izposojam knjige.«

»Kateri pisatelj pa ti je najbolj všeč?«

»Najrajši berem zgodbe Karla Maya. Pa tudi pesmice rad pišem. Lansko leto so moja pesmico o pomladi povedali pri šolski pionirski uri po radiu iz Kopra.«

Nato je Rado stekel domov in prinesel iz svoje zakladnice pesmi o letnih časih. Izbrala sem za Snežnik prvo kitico o pomladi in prvo kitico o zimi.

Pomlad je zelena prišla, sonce posijalo je z neba, cvetke stegnile so svoje vratove in razpele pisane cvetove.

Zima, zima lepa bela, prišla je k nam vsa vesela, sneg je nametala, ga nam otrokom darovala.

Pazi, krap!

Nekega vročega dne v mesecu juliju sta prišla dva ribiča loviti krape. Sedla sta na breg reke Reke v bližini maše hiše in čakala, kdaj bo začelo »voziti«. Prišel sem k njima na pomenek. Govorili smo o ribah, ki se zadnje čase ne love rade. Tožila sta, da se krapji prepogosto »sele« v lonce. Ravno takrat pa jima je začelo palici tresti in potapljati. Ribiča sta skočila pokonci. Napeto sta čakala, vendar zaman. Voda se je umirila in ribiča sta žalostna zopet sedla nazaj. Palica prvega

ribiča se je zopet močno upognila. Ribič potegne z vso močjo in glej ga spaka, nikamor ni šlo. Imel je visoke gumijaste škornje, stopil je kar v vodo in se bližal mestu, kjer je domneval, da ga čaka krap. In res je bilo tako. Brž potegne palico, zdaj pa se mu je z'omek odtrgal in oba hkrati sta čofnila nazaj. Ribič bliskovito zgrabi krapa za škrge. Čeprav moker, je bil ribič nad vse zadovoljen. Prijatelj se mu je smejal, vendar je sam odšel s prazno torbo domov. Janez Renko

PSIČKA DIANA

Moj očka je navdušen lovec že dobrih trideset let. Pravi lovec pa mora imeti dobrega psa. In tako se je zgodilo, da je kupil v Medvodah psičko ptičarko. Ime so ji dali Diana.

Diana je prve mesece svojega življenja preživela pri naših sorodnikih na Mali Bukovici. Bratranec Igor je dobro skrbel zanjo. Medtem pa sva ji z očkom naredila dve hišici — eno manjšo za začetek in drugo večjo, ko odraste. Ko smo jo pripeljali domov, je odraščala v družbi kokoši, za katere pa se ni mnogo zmenila. Tudi med mačkami, ki so prihajale na dvorišče, se ni navduševala. Najraje pa je imela otroke, ki so se vedno poigravali z njo. Vsak dan sem tudi sam našel nekaj časa zanjo, da sem jo peljal na sprehod ob Reki. Veliko pri-

jetnih uric sem preživel ob vodi z njo.

Psička pa je rasla in rasla. Telo ji je postajalo vsak dan bolj mišičasto in močno. Oče jo je učil nakazovati divjad in raznih spretnosti, ki jih mora poznati lovski pes. Diana se je izkazala kot marljiva in bistra učenka.

Nekega zimskega dne sem šel s psičko na sprehod. Milake so so bile zaledenele... Potikala sva se po njivah in med grmovjem. Prišla sva do mrtvega roka-va reke Reke. Diana se je takoj pognala na led. Uganjala je razne vragolije, da bi se še čemernež nasmejal. Takrat sem ji požvižgal in se oddaljil nekaj korakov. Revica se je pognala proti meni, kar maenkrat pa »štrbunk« in led se je udril. Ubogi psički je gledala iz vode le glava in del

Oj, ti pust, ti čas presneti!

Vsi smo nestrpno čakali pusta. Mame so imele polne roke dela. Pekle so krofe, flancate in druge poslastice. Otroci so si pripravljali maske, seveda z nasveti staršev in učiteljev. Pust, to je bila beseda, ki je zvenela na ustih starejših in mlajših.

Sestrična mi je rekla: »Oblekla se bom v dvornega norca, obleko mi bo posodila Jana.«

»Jaz pa bom kavboj,« je pristavil bratranec.

Ko sem šla iz šole, sem prisluhnila pogovoru treh deklic. Prva je dejala: »Dvorna dama bom, na glavi bom imela babičin poročni klobuk, obleko pa mi bo posodila mama.«

»Jaz bom Indijanka, moj brat pa Indijanec. Perjanici nama bo naredil očka, za ostalo pa bo poskrbela mama; kaj pa boš ti Metka?«

Metka je odgovorila: »Najbrž

bom muslimanka; imela bom široke hlače, klobuk pa čisto majhen, takšen s tančico, da mi bo pokril usta in nos. Tako me ne bo nihče spoznal.«

Takšne in podobne pogovore smo slišali pred pustom. Vsi smo se veselili, da bomo šli v šolo plešati.

No in vendar je prišel ta težko pričakovani dan. Po dvournem razjanju mlajših vrstnikov smo prišli tudi mi, učenci višjih razredov na vrsto. Podelili so nagrade najlepšim maskam. Pri mlajših so jo dobili Kitajec, Indijanec in Turkinja, pri starejših pa indijanski par, planšar in medved s svojo družino. Potem pa smo vsi skupaj veselo zaplesali: medved s kavbojem, Indijanka z gangsterjem in Indijanec z baletko. Ura je bila osem, vesele zabave je bilo konec in morali smo domov. Milojka Samsa

Pregarški pionirji so pustovali

Kolektiv prosvetnih delavcev osnovne šole Pregarje je za svoje učence priredil pustno zabavo, ki ni bila v veselje in razvedrilo samo šolarjem, temveč tudi starejšim vaščanom. Polne roke dela so imeli starši otrok, saj so se pridno ukvarjali s pripravo oblek in tekmovali med seboj, katera maska bo najlepša, saj so vedeli, da bo tudi nagrajena. Sodelovali so skoraj vsi učenci. Najlepše maske so bile nagrajene z različnimi slaščicami in šolskimi potrebščinami.

Čeprav so prireditev imeli najmlajši, vendar je bilo v vasi veselo razpoloženje tako pri otrokih kot pri njihovih starših. Tudi prosvetni delavci so bili zadovoljni. Višek vsega pa je bilo vsekakor to, da je njihov domačin Matiček zaigral nekaj domačih polk in valčkov.

Čeprav je pustna prireditev še vsem v spominu, že pripravljajo drugo prireditev s pestrim programom, ki ga bodo izvedli ob prazniku žena.

T. G.

Večer pri nas doma

Večer je najlepši del dneva. Všeč mi je zato, ker smo takrat vsi doma. Zberemo se v kuhinji. Tudi sinoči je bilo tako. Oče je prišel iz službe in vprašal: »Kaj bo za večerjo?« Mati mu je odgovorila: »Krompir.« Nato se je oče usedel k peči in začel pripovedovati zgodbo. Otroci smo sedeli okrog njega in ga poslušali z napetimi ušesi. Ko je oče pove-

dal zgodbo do konca, je mati vključila televizor. Pogledala sem vanj in zaklicala: »Oče, glej, kaj kaj kaže televizija!« Oče se je razveselil in začel gledati program. Medtem je mama tiho pripravila krožnike. Zabelila je krompir ter ga naložila na krožnike. Poklicala nas je: »Pojdite večerjat!«

Andrejka Brlek

BOLNA VIDKA

Naša Vidka je zbolela, strašno grlo jo boli, gotovo bo angino imela, ker tako ječi.

Pa je prišla muca Maca k njej v posteljo ležat, rada bi se malce igrala in z Vidko pokramljala.

Toda Vidki ni do igranja, bolna je in le ječi, muco Maco pa poboža in ji da sladkorčke tri.

Ines Štrus

Turistično društvo v Ilirski Bistrici prodaja tudi srečke Jugoslovanske loterije in sprejema vplačila za športno napoved in loto.

Srečke pa prodajajo tudi trafike.

Ali znate izpolniti stavni listek za športno napoved?

Kako je z igrami, ki jih prireja jugoslovanska loterija

Morda se komu čudno zdi, da imamo v Jugoslaviji igre na srečo in organizacijo — Jugoslovansko loterijo — ki organizira in prireja igre na srečo. Toda kdor ve, za kakšne namene se uporabljajo sredstva, ki se zbera s prirejanjem iger, spozna, da imajo tudi igre na srečo pomen in pravico do obstoja v naši družbi.

Jugoslovanska loterija prireja tri igre na srečo: loterijo, športno napoved in loto. Žrebanje srečk je vsak četrtek, žrebanje lota vsak torek, športna napoved pa vsako nedeljo.

Čisti dohodek od loterije in polovico čistega dohodka od lota dobijo humane organizacije: Zveza slepih, Zveza gluhih, Jugoslovanski rdeči križ, Zveza borcev in še nekatere druge organizacije. Drugo polovico čistega dohodka od lota in celotni čisti dohodek od lota in celotni čisti dohodek od športne napovedi pa dobijo občine za izgradnjo in vzdrževanje telesnovzgojnih objektov. Kdor torej na srečo ne zadene ali ima na stavnem listku premalo zadetkov za dobiček, naj se zaveda, da je nekaj prispeval za zgoraj omenjene organizacije oz. za pospeševanje telesne kulture v svoji občini. Čisti dohodek od športne napovedi se deli po tem, koliko je bilo vplačnega v kateri občini.

V Ilirski Bistrici je prevzelo zastopstvo za igre Jugoslovanske loterije Turistično društvo. V svoji pisarni prodaja srečke in sprejema vplačila za športno napoved in loto. Pri prodaji srečk pa mu pomagajo tudi vse trafike.

Verjetno je v Ilirski Bistrici in njeni okolici dosti ljudi, ki ne znajo še izpolniti stavnega listka za športno napoved ali loto. Pri Turističnem društvu, so pripravljeni, da vsakogar, ki to želi, poučijo, kako se igra. Toda niti Jugoslovanska loterija niti Turistično društvo ne želita, da igra preko svojih moči. Prav zato, da je vsakomur omogočeno z najmanjšimi denarnimi sredstvi sodelovati v igrah, je cena nizka: polovična srečka stane samo 2 nova dinarja, na športno napoved in na loto pa je mogoče igrati že samo za en dinar.

K. F.

ČRNA PIKA

DVE VPRAŠANJI:

◀ Komu naj takšne table še kaj povedo? Ali so postale table takšne zaradi svoje starosti, ali zaradi slabe izdelave ali pa je to delo fantičev iz Zabič?

Letošnji

pust

pri nas

Še nikoli ni bilo za pust pri nas toliko direndaja kot letos. Vsako leto smo sicer vsak po svoje praznovali »naš praznik«, vendar ni bilo še nikoli toliko lepih mask po mestu.

Fantje iz Dolnjega Zemona so zajahali nič manj kot 18 konj (vmes so bile tudi kobile) in jo mahčili v Bistrico, Topolčani so pobirali jajca in klobase z osličkom, domači fantje (v civilu možje) so hoteli kar na luno. Ob vsem tem bi se lahko zamislili in napravili majhno kupčijo.

Na pustno nedeljo dirjamo vsi v Matulje občudovat pustne norčije.

V sprevedu pustnih maškar stopa osliček, natovorjen s klobasami in jajci

je. Ali bi ne bilo pametno, če bi drugi hodili k nam za pustni torek? Že letos so bile nekatere skupine kar impozantne; kot sem že omenil, so fantje iz Zemona še najbolj paradirali, tudi Topolčani niso bili za v koš, bistriški avtomobili pa so bili po vzorcu sosedov iz Matulj že kar pisani.

Če bi že vnaprej vedeli, da bomo organizirali na pustni torek povorko s podelitvijo nagrade najboljši skupini (tudi nagrada je lahko pustna), bi bilo prav gotovo več takih skupin.

Na ta način bi se ljudje lahko zabavali doma, še več, celo sami bi aktivno sodelovali. Pri tem pa

bi lahko odigrala važno vlogo avto-moto društvo in turistično društvo.

Na turističnem društvu smo se o tem že pogovarjali in načelno sklenili, da bo drugi pustni torek drugačen, bolj vesel, doma in ne drugod. Zanimivo, da so nas v takem sklepu močno podprli in nam obljubili pomoč naši upokojeanci.

Če bodo aktivno sodelovali še gostinci in trgovci, lahko upravičeno pričakujemo vesel pust 1967.

Slike pustnih skupin, ki so letos orale ledino, vas lahko prepričajo da ne zaostajajo za maskami v drugih krajih.

Korajža velja! Na svidenje na pustni torek 1967!

Na maškaradi v osnovni šoli so bile nekatre maske zares domiselne

NAŠ ŠPORT — NAŠ ŠPORT

Pred pričetkom nove sezone

Bliža se čas, ko se bomo zopet zbirali na košarkaškem igrišču in navijali za naše fante, kajti bliža se 17. april, datum, ko bodo naši odigrali prvo tekmo v prvi republiški ligi z Elektro na njihovem terenu. To bo že tretja tekma v ligi, ker bodo naši tudi drugo tekmo 24. aprila z Ilirijo odigrali na tujem terenu.

Kakršnakoli prognoza bi bila lahko zelo subjektivna, predvsem v začetku, ko se bo fantom poznalo, da so trenirali premalo.

Vzrokov temu ne moremo iskati samo pri igralcih, čeprav še širijo glasovi o razdvojenosti in podobno, kajti vse to so le sekundarni znaki v nastali situaciji. Trener ni mogel čez zimo delati z njimi, kar se jim močno pozna.

V zadnjem trenutku je upravi kluba sicer uspelo pridobiti odličnega trenerja in igralca Potočnika, vendar se bo njegovo delo z ekipo poznalo šele v drugem delu tekmovanja.

Na trening tekmi, ki so jo odigrali naši 23. 2. z moštvom Sežane v šolski telovadnici, so sicer pokazali tako igro, kakršne smo bili vajeni pred zvezno ligo, vendar je bil to le fragment. Nekatera moštva kot Rudar, Slovan (Trnovo) in druga so čez celo zimo vztrajno vadila in to se jim bo poznalo predvsem v začetku, ko bodo rabila druga moštva čas za pridobitev kondicije.

Na zimskem turnirju vseh predstavnikov prve republiške košarske lige, ki je bila 27. februarja v Ljubljani, je šlo našim zelo slabo.

Po pogovoru z našim trenerjem Potočnikom smo ugotovili, da niti nismo mogli trenutno pričakovati boljšega izida.

»To, kar so fantje zamudili čez zimo od zaključne tekme v košarski ligi pa vse do januarja meseca, se bo določen čas poznalo«, je dejal trener Potočnik. »Prepričan sem, da bodo to kmalu nadoknadili«.

Kaj pa menijo igralci?

Pravijo, da imajo smolo. Lani sta šla dva iz prve petorke k vojakom, letošnjo pomlad pa gredo še trije.

Tako lahko sedaj vidimo, kako se maščuje naša športna politika, saj nismo skozi vsa leta od začetka naše košarke pa do lani usposobili skoraj nobenega mlajšega igralca, zato vsa čast fantom, ki so bolj ali manj sami vseskozi uveljavljali našo košarko.

Pravzaprav pa je glavni vzrok vsej mlačnosti in če hočemo tudi neuspehu dejstvo, da se že nekaj let vrtimo okrog vprašnja trenerja in tehničnega vodje, ki ga dobimo le čez sezono, pozneje pa so igralci spet prepuščeni sami sebi.

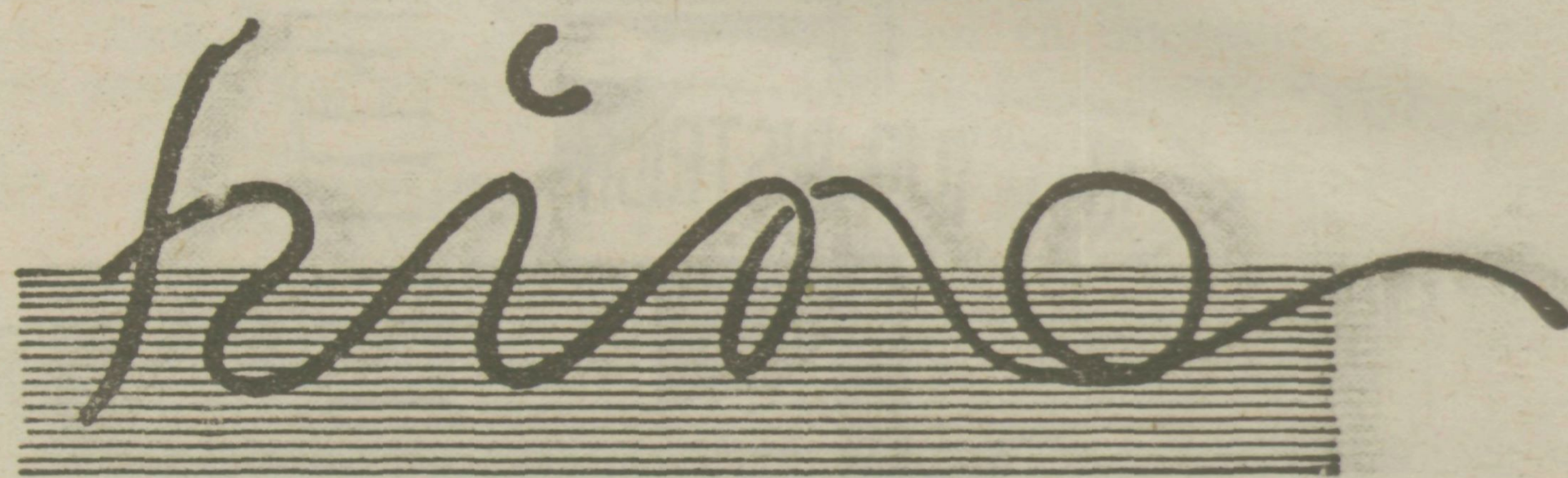
Če nam je letos uspelo pravilno rešiti ta problem s Potočnikom (upajmo, da bo ta rešitev trajna), potem lahko upravičeno pričakujemo v naslednjih letih kvalitetno okrepitev naše košarske ekipe.

Vse kaže, da bomo zopet navdušeno navijali za naše tako, kot smo bili včasih vajeni. Verjemite, da bo priznanje publike v marsičem pomagalo dvigniti moralo igralcem.

Na svidenje 27. aprila na košarkarskem igrišču!

Prizor s tekme Lesonit—Sežana, dne 23. februarja 1966

MAREC 1966

2. sovjetski CS barvni film ME-TEŽ;
- 5., 6. ameriški barvni zabavni film DR. JERRYJEV ČAROBNI NAPOJ;
- 7., 8. ameriški barvni zabavni risani film BAMBI (film je sinhroniziran v srbohrvatskem jeziku. V ponedeljek in torek ob 18. uri);
9. švedski zabavni film DEVIŠKI VRELEC (Za mladino ni priporočljiv);
- 12., 13. francoski barvni CS zabavni film ODMOR BOJEVIKOV (Za mladino neprimeren. V glavni vlogi Brigitte B.);
- 14., 15. angleški barvni CS zgodovinski film DOLGE LADJE;

16. jugoslovanski VV zabavni film PROMETAJ Z OTOKA VIŠEVICE;
17. italijanski zabavni vedri film MOŽJE NA KONGRESU;
- 19., 20. italijanski barvni CS film NA ŽENSKO BOM MISLIL;
23. italijanski zabavni ljubavni film OSEM IN POL
- 26., 27. ameriški barvni CS pustolovski film KRVAVI DENAR;
30. grški CS zgodovinski film ELEKTRA.

Ob izgubi dragega moža, očeta, starega očeta

IVANA PRIMCA

Dobropolje 8, se zahvaljujemo vsem vaščanom, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti, posebno duhovnikom iz Ilirske Bistrice in Knežaka.

Žaljujoči žena Angela, sin Jožko, hči Majda iz Dobropolja ter hčeri Zlatka in Lojzka z družinami iz Trsta.

Ob izgubi našega dragega moža, brata in strica

JOŽETA MAJDIČA

iz Zarečice št. 2, se zahvaljujemo vsem, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti in darovali cvetje in vence, posebno pa se zahvaljujemo organizacijam ZK, ZROP in ZB, članom kolektiva kmetijske zadruge, vsem pevcem ter tov. Godcu Francu, kolektivu Zdravstvenega doma, posebno dr. Grilcu Antonu in dr. Jurekoviču Branimirju.

Žaljujoča žena Olga, sestra Vida in nečak Braniko.

OBVESTILO

Turistično društvo Ilirska Bistrica, obvešča vse tiste, ki so v letu 1965 oddajali sobe turistom in potnikom, tiste, ki so najeli kredite za opremo turističnih sob in vse tiste, ki imajo proste sobe ali pa bi jih lahko opremili, da prijavijo prosta ležišča najkasneje do 1. aprila letos pri Turističnem društvu v Ilirski Bistrici in v Podgradu. Prav tako obveščamo vse tiste, ki bi želeli najeti turistično posojilo za nakup opreme in za ureditev sob, da se zglasijo v turistični pisarni od 8. do 12. ure, prav tako do 1. aprila 1966. Prosta ležišča je potrebno prijaviti zaradi tega, ker bo posebna komisija v prvi polovici meseca aprila izvedla novo kategorizacijo zasebnih sob in določila nove cene.

Iz pisarne Turističnega društva
Ilirska Bistrica

Kaj je predstavljala nagradna fotografija v decembrski številki Snežnika?

Na fotografiji je bil Turjaški grad, ki stoji ob cesti Ljubljana — Kočevje. Znan je po bojih med partizani in belogardisti, ki so se tja zatekli po italijanski kapitulaciji leta 1943. Partizani so grad zavzeli, vendar je bil precej poškodovan.

Izmed reševalcev je bil izžreban tov. Jože Zorc, ki prejme razpisano nagrado.

Glasilo SNEŽNIK izhaja enkrat mesečno. Izdaja ga občinski odbor SZDL II. Bistrica — urejuje uredniški odbor. Glavni in odgovorni urednik J. Keuc, člani uredništva: F. Munih, M. Lavrenčič, F. Fatur, T. Guštinčič, I. Šuštar in M. Princ. Tehnični urednik: J. Novak. Tisk Kočevski tisk, Kočevje. Letna naročnina za tuzemstvo 6 ND, za inozemstvo 25 ND. Tekoči račun pri NB v Ilirski Bistrici številka: 602-141-608-96. Rokopisov in risb ne vračamo. Naklada 4.000 izvodov

PREKLICI

Preklicujem besede, ki sem jih dne 14. januarja 1966 izrekel Boštjančič Zdenki.

Ilirska Bistrica,

dne 4. februarja 1966

Milošević Ljubomir

Podpisani Čotar Edo se opravičujem Uher Majdi zaradi dejanja, ki sem ga storil dne 19. januarja 1966 v kavarni »Turist« v Ilirski Bistrici.

Boštjančič Ivanka, gospodinja iz Zabič št. 71 obžalujem, kar sem storila žaljivega dne 22. februarja 1966 zoper Sedmak Antona iz Zabič št. 56 in obljubim, da se bom v bodoče podobnih žaljivih posegov vzdrževala.